

Král nevěří, že rytíř Nils dokáže tajný knoflík najít. Slyší rány sekýrou, těžké pláty dveří se tříští a nejhorší ze všeho je vévodův rozběsněný hlas:

„Krále musíte chytit, živého, nebo mrtvého!“

Králova tvář už je bílá jako stěna, Magnus se chvěje o svůj život.

„Už toho nech, rytíři Nilsu, je to marné, všemu je konec, mé dny jsou sečteny.“

Ale nemyslete si, že chlapecké ruce někdy zapomenou, kde jsou tajné knoflíky, které už jednou našly. Podívejte, tajné dveře se zvolna otevírají a s nimi i cesta na svobodu.

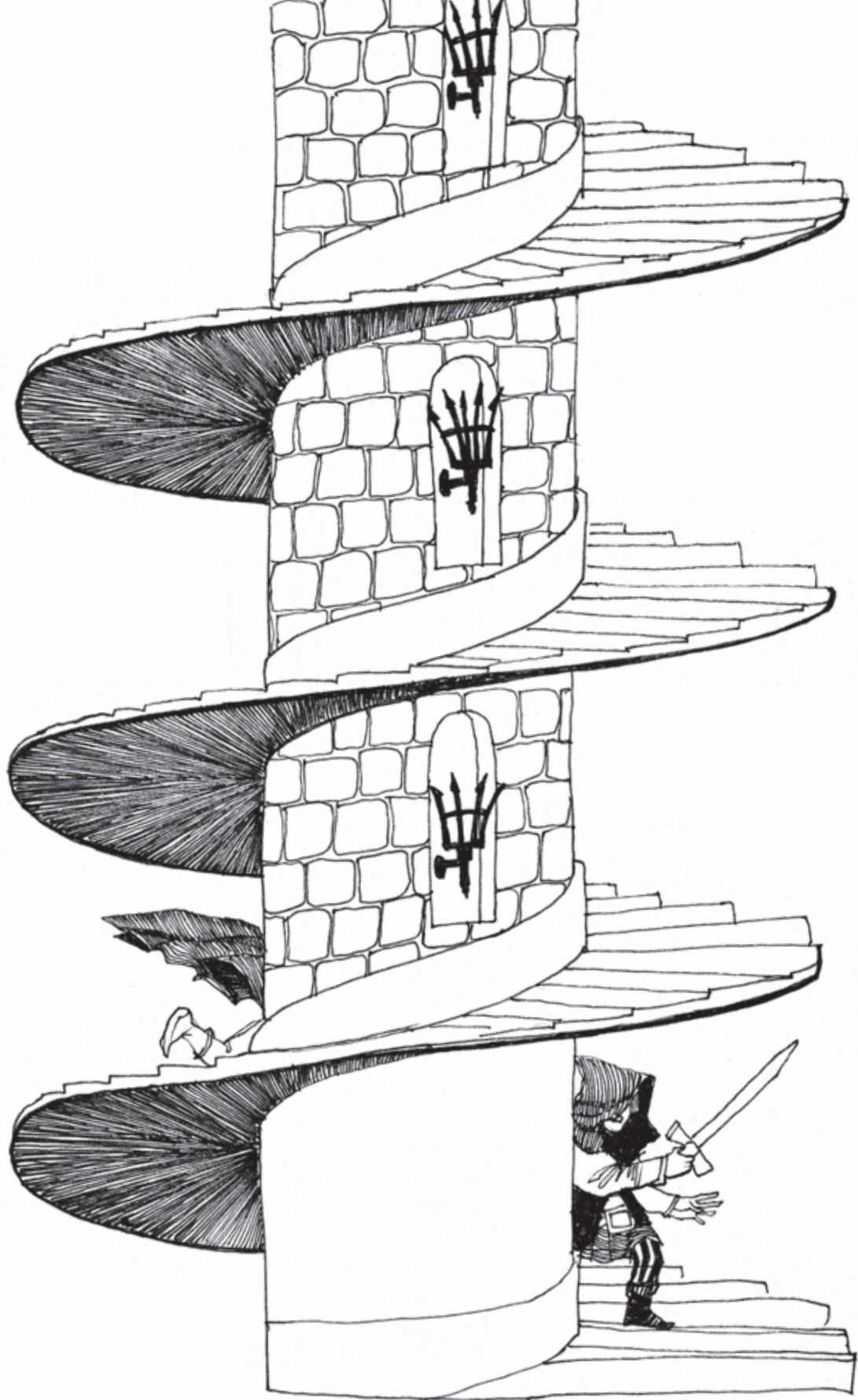
Rytíř Nils popadne krále za ruku.

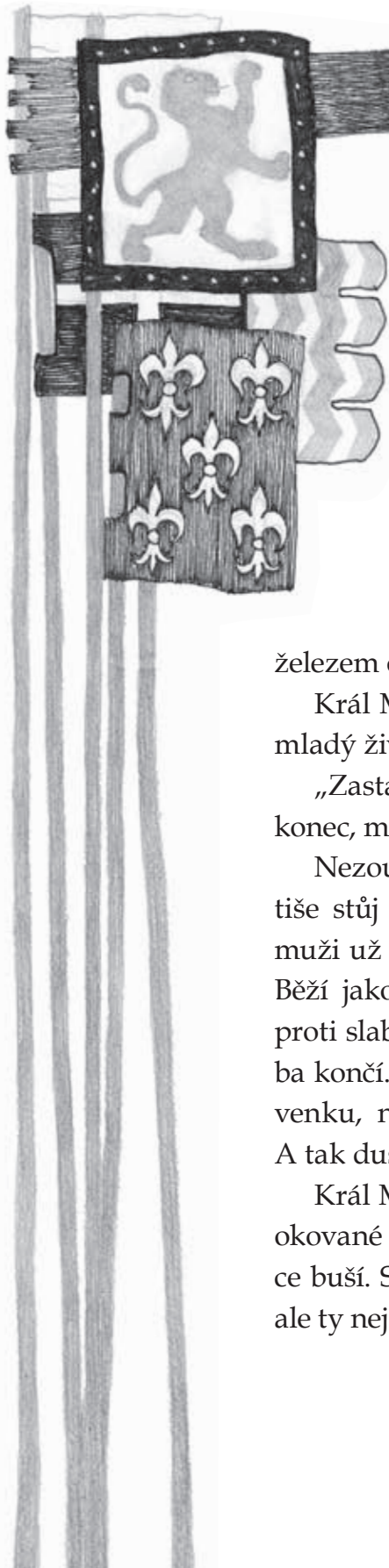
„Honem, králi Magnusi, vkročte do té temné sluje!“

Uf, jak je tam dole zatuchlo, chladno a strašidelně! Voda z jezera prosakuje v zákeřných pramíncích mezerami mezi kameny, nohy mohou na mokré podlaze snadno podklouznout. Ale tvé nohy sklouznout nesmí, králi, každá vteřina je teď cennější než zlato ve tvé koruně. Slyšíš za sebou ten zuřivý křik? Vévoda zjistil, že kořist je pryč, stojí ve věži a nechápe, kam se král ztratil. Vztek mu ucpal hrdlo jako zátka a vévoda může puknout... Vtom spatří otevřená tajná dvířka! Pro všechny svaté, co to má znamenat? Tajný východ, o kterém nevěděl? Vyrázil hněvivá slova na hlavu otce svého otce a jeho otce, který ve vši tajnosti chodbu vybudoval. Ale vévoda se nevzdává, ani nápad.

„Všichni sem, honem do té temné sluje, je tam uvnitř, chytněte ho, přivlečte ho, vytáhněte ven! Musíte krále chytit, živého, nebo mrtvého!“

Vlnky kolem Zubatce se v ranním slunci blyští a přívětivě

žbluňkají, jak narážejí na břeh. Ve vodě se míhají drobné rybky, mají se výborně a netuší, že pod nimi se v temné chodbě král Magnus chvěje o svůj mladý život.

Rytíři Nils, rytíři Nils, nespěchej tolik! Tvrdé vězení tvého krále oslabilo. Ztěžka oddychuje, má co dělat, aby neupadl, chodba je temná a dlouhá. A za sebou slyší dusot

železem okovaných bot, jsou čím dál blíž.

Král Magnus, bledý jako stěna, se chvěje o svůj mladý život.

„Zastav se, rytíři Nils, už je to marné, všemu je konec, mé dny jsou sečteny.“

Nezoufejte, králi! Schovejte se do toho výklenku, tiše stůjte ve tmě, zadržte dech a čekejte! Vévodovi muži už se řítí. Banda zaslepenců to je, nic jiného. Běží jako divočáci v lese plném žaludů, rypáky proti slabému světlu před sebou – tam tajná chodba končí. Ve své hlouposti se domnívají, že král je venku, na slunci, které už nikdy neměl spatřit. A tak dusají ze všech sil pořád dál.

Král Magnus stojí ve výklenku, a když železem okované boty prodoupou kolem něj, srdce mu divoce buší. Stát ve tmě sám a vylekaný je strašidelné, ale ty nejsi sám, králi Magnusi, máš přítele. Stojí po

tvém boku, nevidíš ho, ale slyšíš ho dýchat a cítíš jeho ochra-
nitelskou paži kolem pasu.

„Posečkej tady v chodbě ještě chvíli, můj králi, neboť vé-
vodovi muži řádí v lese jako pominutí, do všech stran vrhají
šípky a mají i rychlé koně. Ale já mám taky dva koně, schoval
jsem je v nejbližším houští a teď je přivedu!“

Dva roky byl král ve vězení... to závratné štěstí, že ještě
jednou usedne na koně, znovu pojedou pod světle zelenými
lístky dubů. To červnové ráno, tak svěží a jasné! Všude už je
ticho, jen ptáci zpívají a čmeláci bzučí, rosa se třpytí na květi-
nách a v trávě. Tady přijíždí král Magnus se svým panošem
a vlasy jim svítí v slunci jako zářivé přilbice.

Pobídni koně, králi Magnusi, ať letí, až bude mít pěnu ko-
lem huby, pospěš na zámek Vysoký Chlum. Tam budeš za-
chráněn, tam budeš mezi přáteli, tam se shromáždili všichni
tví věrní rytíři. Až uvidí svého pána na svobodě, připravené-
ho vést muže do boje, budou tvé dny, zlolajný tyrane, sečte-
ny! Nastane tvůj konec, ďábelský vévodo!

Ach králi Magnusi, raduješ se předčasně! Slyš, jak duní
údery kopyt za tebou, strašidelnější zvuk jsi nikdy nesly-
šel. Vévodovi muži už se blíží na koních rychlých jako blesk
a chtějí ti svými šípky vzít svobodu.

Král Magnus bledne čím dál víc. Jak se ten mladý král
chvěje o život!

„Zastav, je to marné, všemu je konec, mé dny jsou sečte-
ny.“

Ale rytíř Nils pevně vezme králova koně za uzdu.

„V tamté hoře znám jednu jeskyni, pojď, schováme se
v ní.“

Jeskyně byla v hoře od úsvitu časů, vznikla v době, kdy země byla mladá a ještě na ní nežili lidé. Obrovité balvany se na sebe navršily a mezi jejich vysokými stěnami se utvořila jeskyně. Od úsvitu časů jeskyně neměla jméno, ale od tohoto rána se jí bude říkat Královská jeskyně. Přejdou léta, a co se stalo dnes, bude zapomenuto, ale Královská jeskyně si ponechá své jméno navždy. Kluci tam budou hrát dobrodružné hry na psance a úkrytu budou stále říkat Královská jeskyně, i když už dávno nebudou vědět, že se v ní kdysi schovával král se svým panošem.

Ted' v ní tedy stojí s bušícím srdcem král Magnus, musel se prodírat lesem jako štvaná zvěř. Ale ty nejsi sám, králi Magnusi, máš přítele. Stojí vedle tebe ve tmě, nevidíš ho, ale slyšíš ho dýchat a cítíš jeho ochrannou ruku.

„Myslím, že jsme je přelstili. Chvilí počkáme a pak pojedeme dál. Za hodinu budeš na zámku Vysoký Chlum.“

Ještě to ani nedomluvil, když se poblíž v lese ozvalo zařehotání a králův kuň v jeskyni na ně odpověděl. Tak nevinné zvíře nevědomky prozradilo svého pána.

Neodvratný osude, kvapem se blíží lesem hlasy.

„Hle, z té jeskyně jsme slyšeli koně, tam je ten, kterého hledáme! Vytáhneme malého krále ven!“

Král Magnus zase zbledl jako stěna, ach, jak se jen chvěje o svůj mladý život!

„No tak, rytíři Nilsu, vzdáme se, všemu je konec, mé dny jsou sečteny. A venku na mě čeká můj osud.“

Rytíř Nils poklekne před svým králem a se slzami v očích mu upřímně políbí ruku.

„Tvým osudem, králi Magnusi, je vést tuto říši a mým osudem je zachránit tvůj královský život.“

Ale král Magnus smutně zavrtí hlavou.

„Ach rytíři Nilsi, bojoval jsi statečně, ale vše marno, budu muset zemřít. Sbohem, můj nejdražší příteli!“

Rytíř Nils znovu políbí královu ruku.

„Jen tobě náleží můj život a já ho s radostí za tvou záchranu položím. Pomáhej mi Bůh. Sbohem, králi Magnusi, už se neuvídíme, ale občas si na mě vzpomeň, až budeš znovu panovat své říši.“

Vévoda slíbil měsíc plný zlata tomu, kdo přivede jeho příbuzného zpátky do vězení. I proto teď pět lučištníků jásá před jeskyní, proto jim oči září chtivou horlivostí.

„Ano, král je určitě uvnitř, musíme ho dostat ven!“

Vida, král vychází z jeskyně sám a za uzdu vede koně. Ano, u všech svatých, stojí před nimi a vlasy mu slunce rozsvítilo jako zářivou přilbici. Rudý sametový kabátec má trochu poničený, ale přece je na první pohled znát, že má na sobě královský šat. Lučištníci zajásali, tady máme vězně, chytněte ho a nestůjte tu tak nečinně.

Není lehké vztáhnout ruku na krále, a tenhle se chová opravdu vznešeně a důstojně. A ochotně jim nastavuje ruce.

„Svažte mě a doved'te na Zubatec. Můj příbuzný vévoda po mně zřejmě touží.“

Takže se to skutečně stane. Je-li tento čin ke škodě království, hanba padne na hlavu vévody! Vzkažte mu, že krále chytili, a ať si kat naostří meč! Už celé dvě hodiny, po které jim král unikal, meč čeká. A podívejme, vězeň se vrací, sedí hrdě a vzpřímeně v koňském sedle, ruce má svázané za

